

BAKA ISTVÁN

Nyár, délután

1

*A fű komoly, meleg szagában
megyek a dörmögő mezőre
a fák közül, hol már homály van
s szorongva alvad rá a földre.*

*Ha most csak ketten énekelnénk!
hogy lobbanna piros harag!
De pipacs lett az is — letépem,
és szoknyája ölig hasad.*

2

*Emlőnyi árnyú lomb itatja
a gödrök ritkuló sötétjét,
s levélrés-szájához tapadva
tűnődve csókolja a kékség.*

*Ezer szemével néz a bodza.
S mit lát? a tó tükrén lebeg,
alatta felhő túr habosra
zölddé penészlő kék eget.*

3

*Vigyázz! Leejtett cigarettád
elfonnyaszt egy poros virágot.
Így gyötri asszonyod szerelmét
ölében hamvadó magányod.*

*S hová árnyad vetült, a hűvös
érintéstől le hull a harmat,
és ezüstjén egy pillanatra
megvillan véletlen hatalmad.*

4

*Vízben fuldokló lombjukért
hogy remegnek a parti fák!
Sötétség öble már a rét,
magánnyá merevült a nád.*

*A bogarak, gombok a fán,
elalszanak a zöld kabáton,
s a talpig lekaszált füvek
fájdalmát elnyomja az álom.*

5

*És száll a csend — a hold mosatlan
ablaka mögé lép az isten,
egykedvűen néz — túl homályos
üveg, hogy lásson és segítsen.*

*S engem gyanakvó csillagok
követnek már a tájban
kutatva, merre ballagok
a megjelölt homályban.*